

Σε καραντίνα για ένα μήνα 300.000 κάτοικοι της Μελβούρνης

Οι αρχές έθεσαν σε καραντίνα περισσότερους από 300.000 κατοίκους προαστίων βορείως της Μελβούρνης από χθες και για ένα μήνα για να περιοριστεί ο κίνδυνος εξάπλωσης του κορωνοϊού έπειτα από δύο εβδομάδες διψήφιας αύξησης των κρουσμάτων στην πολιτεία της Βικτώριας. Η Αυστραλία μπορεί να έχει καλύτερες επιδόσεις στην αντιμετώπιση της υγειονομικής κρίσης σε σχέση με πολλές άλλες χώρες με περίπου 7.920 κρούσματα, 104 θανάτους και λιγότερα από 400 ενεργά κρούσματα, αλλά η πρόσφατη αύξηση προκαλεί ανησυχία για επικείμενο νέο κύμα της νόσου, ανάλογη με εκείνη που έχουν εκφράσει και άλλες χώρες. Παγκοσμίως, τα κρούσματα ξεπέρασαν την περασμένη Κυριακή τα δέκα εκατομμύρια, ένας αριθμός ορόσημο στην εξάπλωση της νόσου από την οποία έχουν χάσει τη ζωή τους πάνω από μισό εκατομμύριο άνθρωποι σε διάστημα επτά μηνών. Περισσότερα από 30 προάστια στη Μελβούρνη επέστρεψαν στο επίπεδο τρία των περιορισμών, δηλαδή το τρίτο αυστηρότερο που επιβάλλεται για τον έλεγχο της πανδημίας. Αυτό σημαίνει ότι οι κάτοικοι της περιοχής θα είναι περιορισμένοι μέσα στα σπίτια τους και θα επιτρέπεται να βγαίνουν μόνο για τις αγορές από σούπερ μάρκετ, για ιατρικά ραντεβού, για την εργασία τους, για την φροντίδα τρίτων και για σωματική άσκηση. Οι περιορισμοί θα συνοδεύονται από τεστ, τα οποία οι αρχές ευελπιστούν να κάνουν στον μισό πληθυσμό της πληγείσας περιοχής, ενώ θα γίνονται και περιπολίες στα σύνορά. Τα μέτρα αυτά επιβάλλονται καθώς χαλαρώνουν οι περιορισμοί κατά μήκος της υπόλοιπης πολιτείας της Βικτώριας με τα εστιατόρια, τα γυμναστήρια και τους κινηματογράφους να έχουν ξεκινήσει και πάλι να λειτουργούν τις τελευταίες εβδομάδες. Η Βικτόρια κατέγραψε 73 νέα κρούσματα την Τρίτη, από τα 20.682 τεστ που πραγματοποιήθηκαν, έπειτα από μια αύξηση 75 κρουσμάτων την Δευτέρα. Ο πρωθυπουργός της Βικτώριας Ντάνιελ Άντριους προειδοποίησε ότι είναι πιθανή η επιστροφή των ευρύτερων περιορισμών στην υπόλοιπη πόλη. «Αν μείνουμε όλοι ενωμένοι αυτές τις επόμενες τέσσερις εβδομάδες μπορούμε να ανακτήσουμε τον έλεγχο αυτής της μετάδοσης στην κοινότητα...σε όλη την μητροπολιτική Μελβούρνη. Τελικά, αν δεν έβαζα σε καραντίνα αυτές τις συνοικίες, θα τις έβαζα όλες. Αυτό θέλουμε να το αποφύγουμε», δήλωσε στη διάρκεια ενημέρωσης των δημοσιογράφων ο Άντριους. Η αύξηση των κρουσμάτων στην Βικτόρια έχει συνδεθεί με ξενοδοχοϋπαλλήλους που φιλοξένησαν πολίτες που είχαν επιστρέψει από ταξίδια χωρίς να τηρηθεί αυστηρά το πρωτόκολλο καραντίνας. Οι αρχές της πολιτείας της Βικτώριας έχουν ανακοινώσει έρευνα για το ζήτημα. «Είχαμε μια αύξηση των κρουσμάτων αλλά σχεδόν όλα σε μια δεδομένη γεωγραφική περιοχή», δήλωσε ο εκτελών χρέη επικεφαλής των ιατρικών υπηρεσιών Πολ Κέλι. «Τα περισσότερα κρούσματα συνεχίζουν να βρίσκονται σε εστίες οικογενειών...που έχουν αυτή την συγκεκριμένη σχέση με την έλλειψη καραντίνας σε ένα-δυο ξενοδοχεία στο κέντρο της Μελβούρνης. Επομένως αυτό με οδηγεί στο συμπέρασμα ότι, επί του παρόντος, δεν έχει εξαπλωθεί».

Ταξίδια στην Ελλάδα

«Αν και ξέρω πολύ καλά ότι ο Παράδεισος κι η Κόλαση πάνε χέρι-χέρι... για μένα ο Παράδεισος είναι το Μαύρο Δάσος. Γι αυτό και πολλές φορές επικαλούμαι το Μαύρο Δάσος. Τη χλόη του, τις οξιές... Έχει κάτι οξιές σαν κοριτσόπουλα δεκατριών-δεκατεσσάρων χρονών. Οι ντόπιοι τις λένε μπούκα, η λέξη προέρχεται από το μπουμπουνητό όταν καίνε τα ξύλα στη φωτιά. Η οξιά είναι ένα πανέμορφο κορίτσι...»

Μάρκος Μέσκος, φθινόπωρο του 2017, συνέντευξη στον Γιώργο Βουδικλάρη.



Ο Μήτσος γεννήθηκε στο νομό Ευρυτανίας το 1941. Τότε υπήρχαν ακόμη χωριά στην Ελλάδα με το όνομα «Καμήνη Γυναίκα», «Έρημος Λάκκος», «Αγάπη».

Τον κάμπο τον πνίζανε τα νερά το 1965. Το 1966 που έφυγε, το Νεοχώρι είχε 647 κατοίκους. Τώρα είναι ζήτημα να έχει εφτά, οχτώ.

Η αδελφή του η Αλεξάνδρα τους μεγάλωσε. Η μάνα στα χωράφια.

Τον εμφύλιο τον θυμάται καλά. «Μια γυναίκα, καθάρισαν ένα κέδρο από τα κλαδιά και την παλούκωσαν οι δικοί μας, οι εθνικόφρονες». Τα στούκας έριχναν παπούτσια δεξιά κι αριστερά. Σκοτώνονταν για να τα κάνουν ζευγάρια.

Τα παιδιά μάζευαν τους κάλυκες από τις σφαίρες και τους πουλάγανε. Έβγαζαν λίγα λεφτά. Ήταν από μπρούτζο οι κάλυκες.

Δυο κομμουνιστές είχε το χωριό. Τον μπαρμπα - Γιάννη και τον μπαρμπα- Μάνθο. Κάνανε στριφτό, λαθραίο, με τον πατέρα του και τα λέγανε.

Μετά άλλαξαν τα χρόνια. «Δεν είχαν τα μέσα να συνεχίσουν τον κομμουνισμό» και έγιναν Παπανδρεϊκοί. Οι περισσότεροι στο χωριό ήταν του γέρο-Παπανδρέου. Εκτός από αυτούς που κάνανε κουμάντο. Αυτοί ήταν της ΕΡΕ.

Ο πιο πλούσιος, ο Ζαχαρόπουλος είχε 8 παιδιά. Που να μιλήσει για πολιτικά. Είχε πέντε κορίτσια στο σπίτι του.

«Όλα τα κορίτσια ήταν όμορφα. Κι οι μανάδες μας πολύ όμορφες», μου λέει.

Οι πιο πολλοί φύγανε για την Αμερική. Ο Μήτσος με τον αδελφό του το Γιάννη στην Αυστραλία. Ο μεγάλος κι ο μικρότερος στη Γερμανία. Εννιά και δώδεκα χρόνια και μετά πίσω στο Καρπενήσι.

Από το 2003 πάει σχεδόν κάθε χρόνο στην Ελλάδα. Στις 29 Ιουνίου μαζεύονται όλοι οι ομογενείς και πάνε με λεωφορείο να δουν τα σπίτια τους.

Όλα γκρεμισμένα.

Φέτος θα κάτσει στο Μάρικβιλ.

(Μύκονος, 1955. Φωτο: Δημήτριος Χαρισιάδης © Φωτογραφικό Αρχείο Μουσείου Μπενάκη)